

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

III. An, & quæ sit obligatio Juris tum Divini, tum Ecclesiastici, sumendi
Evcharistiam?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

necessarijs ad Confessionem requisitis instruere, atque post alle-
vandum.
cutos annos discretionis ad Confessionem mittere, ut eidem
paulatim assuescant, atque (si opus fuerit) præcepto Ecclesia-
stico satisfaciant.

23. Confessarius autem, utrum huiusmodi Pueri, vel Puellæ præsertim à
sint capaces absolutionis, dijudicare debet; non quidem ex so-
Confessario
la ætate, num videlicet septennium impleverint (quamvis post
illam ætatem de usu rationis præsumptio esse soleat, arg. c. Litteras.
de Desponsat. impub.) sed multò magis ex ingenij, atque educatio-
nis qualitate: multi enim post eam ætatem primùm, aliqui verò
citius consequuntur sufficientem usum rationis, ut non solum pec-
cati venialis, sed etiam mortalis capaces existant.

24. Insuper, postquam Confessarius circumstantijs confide-
Alia à Con-
ratis judicavit, Puerum verè ac deliberatè peccasse, sive mortali-
fessario obi-
ter, sive saltem venialiter, considerare debet, utrum ille de pec-
servanda.
cato doleat; & quidem ex motivo non merè humano, utputa
quia à patre castigatus fuit, sed ex motivo supernaturali per Fi-
dem cognito, videlicet propter offensam Dei, metum pœnæ æ-
ternæ, aut Purgatorij, vel turpitudinem peccati. Sunt enim ali-
qui adeò naturà vagi, ut licèt satis dispositi fuerint ad peccatum,
non tamen dispositi sint ad dolorem supernaturalem eliciendum:
qui proinde vel prius per Confessarium disponendi sunt, vel si id
tam citò fieri nequeat, eisdem, dummodò necdum mortaliter
peccaverint, oratio quasi loco pœnitentiæ imponatur, & benedi-
ctio (nondum verò absolutio) Cruce super eos formatà imper-
tiatur. Quòd si verò omnibus consideratis adhuc dubium re-
maneat de Pueri capatitate, tunc absolutio dari poterit sub condi-
tione, *Si es capax, ego te absolvo* &c. Imò talis in mortis articulo sic
absolvi debet. Layman lib. 5. tract. 5. cap. 5. n. 7. & alij.

QUÆSTIO III.

An, & quæ sit obligatio Juris tum Divini, tum Ecclesia-
stici, sumendi Eucharistiam?

25. **Q**uintum Ecclesiæ præceptum hisce verbis exprimi so-
let: *Sacrosanctam Eucharistiam ad minimum semel in anno,*
idque circa Festum Pasche sumito. Et hoc præceptum
quod?
Ec-
Qggg

Ecclesiasticum habetur in Concilio Generali Lateranensi, sub Innocentio III. celebrato, atque refertur *cit. c. Omnis utriusque sexus. de Penit. & remiss.* ibi: *Suscipiens reverenter ad minus in Pascha Evcharistia Sacramentum; nisi forte de proprii Sacerdotis consilio, ob aliquam rationabilem causam, ad tempus ab hujusmodi perceptione duxerit abstinendum: alioquin & vivens ab ingressu Ecclesie arceatur, & moriens Christiana careat sepulturâ.* Hæc ibi: Quod ut melius intelligatur, præmittendo nonnulla de præcepto Juris Divini, sit

Jure Divino tenentur Fideles sumere SS. Evcharistiam, & quidem sæpius.

26. CONCL. I. Extat præceptum Divinum, obligans omnes Fideles adultos, sumendi SS. Evcharistiam, non tantum in articulo mortis per modum Viaticæ, sed etiam ante illud periculum, & quidem sæpius in vita. Ita communis; atque desumitur ex verbis Christi, Joan. 6. *Nisi manducaveritis carnem Filij hominis, & biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis, cum concordantijs.* Accedit ratio: quia Evcharistia Sacramentum à Christo Domino institutum fuit per modum alimenti spiritualis; ergo non minus, atque alimentum corporale, sæpius in vita sumendum est ad reficiendas vires animæ.

Tempus hujus obligationis determinavit Ecclesia, præcipiendo Communionem Paschalem.

27. CONCL. II. Præceptum Divinum sæpius per vitæ decursum per se obliget fideles adultos ad sumendam SS. Evcharistiam, nihilominus ejusmodi tempora non possunt generatim determinari, sed definienda sunt prudenti judicio, ita tamen, ut Sacra Communio non nimium differatur: unde, ut huic præcepto Divino generalius, atque majori cum fructu animarum satisfiat, Sancta Mater Ecclesia piè admodum præcepit, ut Fideles post annos discretionis ad minus in Paschate Sacramentum Evcharistia reverenter suscipiant. Ita communis; & patet ex Concilio Lateranensi n. 25. allegato.

Huic præcepto non satisfit per Communionem sacrilegam.

28. CONCL. III. Huic præcepto Ecclesiastico Communionis Paschalis non satisfit per indignam hujus Sanctissimi Sacramenti susceptionem. Ita defactò indubitanter tenendum, quidquid nonnulli olim in contrarium scripserint. Siquidem novissimè Innocentius XI. sequentem inter alias Propositionem, ordine 55. damnavit: *Præcepto Communionis annuæ satisfit per sacrilegam Domini manducationem.* Et meritò: quia Ecclesia in citato Concilio Generali præcepit, ut Fideles suscipiant reverenter in Paschate Evcharistia Sacramentum: atqui hoc non fit per sacrilegam

(d) Tract. 2. Dist. 1. n. 48. & seqq. locò (d) jam dictum.

29. Et hinc indignè communicans in Paschate, non solum peccat gravissimè contra praeceptum Divinum, sacrilegè istud SS Sacramentum sumendo; sed etiam contra praeceptum Ecclesiasticum, non reverenter suscipiendo Communionem Paschalem, ac proinde tenetur iterum, & dignè communicare.

30. CONCL. IV. Ad recipiendum dignè Sacramentum Eucharistiae, extra mortis articulum, Jure Ecclesiastico requiritur, ut quis à media nocte illius diei sit jejunus jejunio naturali. Ita communis; & habetur c. *Sacramenta, de consec. dist. 1. & c. Nihil, 79.1. cum concordantijs.*

31. Porrò in praxi, quantum ad propositum, benè notanda sunt verba Rubricarum Missalis Romani, Tit. 9. *De defectibus dispositionis corporis, ita statuentium: Si quis non est jejunus post mediam noctem, etiam post sumptionem solius aquae, vel alterius potus, aut cibi, per modum etiam medicinae, & in quantumcunque parva quantitate, non potest communicare, nec celebrare.*

32. Si autem ante mediam noctem cibum, aut potum sumpserit, etiam si postmodum non dormierit, nec sit digestus, non peccat: sed ob perturbationem mentis, ex qua devotio tollitur, consulitur aliquando abstinendum.

33. Si reliquiae cibi remanentes in ore transglutiantur, non impediunt Communionem; cum non transglutiantur per modum cibi, sed per modum salivae. Idem dicendum, si lavando os deglutiatur stilla aquae praeter intentionem. Haec tenus Rubricae.

34. CONCL. V. Nihilominus in articulo mortis, cum tunc urgeat vel maximè praeceptum Divinum sumendi Eucharistiam, potest etiam non jejunus hoc SS. Sacramentum porrigi per modum Viatici. Ita communis Doctorum, extendens hoc pariter ad probabile periculum mortis; & constat ex praxi, & consuetudine Ecclesiae.

35. Addunt Doctores, quòd qui in eiusmodi articulo mortis Sacram Synaxin recepit perseverante morbo, atque eodem periculo, possit iterum atque saepius communicari per modum Viatici: quia moriturus valdè indiget hoc alimento animae ad vincendas tentationes tunc temporis magis occurrentes, & superanda pericula peccandi.

36. Num autem moribundus, qui manè communicaverat, debeat, vel possit eodem adhuc die sumere Eucharistiam per modum Viatici, variant Doctores; prout videre est apud Gobat tract. 4. Theolog. Experim. num. 174. & seqq. Qui postmodum

Corollarium.
Ad S. Communionem requiritur jejunium naturale.

Istud jejunium declaratur per Rubricas Missalis.
I.
II.
III.

In articulo mortis potest sumi Eucharistia à non jejunus.

Et saepius per modum Viatici.
An qui manè communicavit, teneatur.

zur, vel pos- dum rectè negat, existentem in tali casu obligari ad denuò com-
 sit commu- municandum eodem die. Deinde asserit, probabilius esse, quòd ne
 nicari per quidem liceat: etsi nihilominus probabile sit, quòd liceat.
 modum
 Viatici.

Q U Æ S T I O I V.

Varia Quæsitæ circa sumptionem Sacramenti
 Eucharistiæ solvuntur.

An, qui
 Commu-
 nionem Pa-
 schalem non
 peregit, te-
 neatur eam
 compen-
 sare?

37. **O**uæritur I. An, qui Communionem Paschalem culpa-
 biliter, vel iusto impedimento detentus non peregit,
 teneatur eandem proximè compensare? Ratio dubi-
 tandi desumitur ex Concilio Lateranensi, &c. *Omnis utriusque
 sexus n. 25*, relato, ubi præcipitur *suscipi Eucharistiæ Sacramentum
 in Pascha*: ac proinde videtur hoc præceptum esse affixum ipsi
 Tempori Paschali, non minùs, ac præcepta Feitorum, Jejunio-
 rum, atque Horarum Canoniarum, sunt affixa certis diebus;
 ergo sicuti hæc illis diebus culpabiliter, vel inculpabiliter omis-
 sa, non necessariò compensanda sunt alijs diebus, ita & de præ-
 cepto Ecclesiastico Communionis Paschalis videtur dicendum.
 Et ita sentiunt non pauci Doctores, uti videre est apud Lugo-
 nem *disput. 16. de Eucharistia, sect. 4.* Aliqui verò distinguunt
 inter Communionem Paschalem culpabiliter omisam, vel in-
 culpabiliter; & hanc quidem compensandam censent, non
 illam.

Sententia
 affirmativa
 est proba-
 bilior.

38. Verùm affirmativa sententia, asserens indistinctè,
 Communionem Paschalem postmodum eo anno compensan-
 dam esse, communior & probabilior est, quam tenet Lugo *loc.
 cit. Maltrius disput. 12. Theol. Mor. n. 54. Sannig dist. 4. de Eucha-
 ristia, quest. 31. n. 15.* Layman, Gobar, Sylvester, & alij. Ratio
 est: quia hoc præceptum non est præcisè affixum Tempori
 Paschali, sicuti præceptum jejunandi, vel audiendi Missam tali
 diei. Siquidem præceptum Communionis Paschalis non est
 simpliciter unum (prout fit in alijs allatis) sed continet virtua-
 liter duo præcepta; unum Communionis, saltem semel in an-
 no peragenda, ut satisfiat præcepto Divino sumendi Eucharis-
 tiam; alterum communicandi in Paschate, ob venerationem
 hujus Solemnitatis; ergo, quamvis expiret hoc præceptum
 quoad secundum lapsu Temporis Paschalis, non tamen quoad
 primum. Et per hoc patet ad rationem dubitandi *num. præc.
 allatam.*

39. Quæ;